

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

9^ο Σεμινάριο

I**ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΓΡΑΙΚΥΛΟΙ
ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΟΙ ΤΩΝ ΧΕΣ!****Η Ολέθρια ΕλληνοΓερμανική Σχέση**

«Ενώ προ της μεταπολιτεύσεως [του 1843] εκυβέρνην τα της πολιτείας μας οι Λεζουίροι, οι Σμάλτζαι, οι Χες, οι Γραφ, οι Σπις, οι Χιτς και..., σήμερον κυβερνώσι δυστυχώς την τύχην μας και την τύχην ολοκλήρου του ελληνικού έθνους οι γραφείς, οι αντιγραφείς και οι θαλαμηπόλοι αυτών».

A. Χρυσοβέργης, *Η Ελληνική Επανάσταση*, Ερμούπολη, 1853, p. 56

Τίποτα ουσιώδες δεν έχει αλλάξει. Και τώρα, όπως τότε, η Κυβέρνηση Quisling είναι Κυβέρνηση Γραικύλων, των θαλαμηπόλων των Γερμανών.

Υπάρχει μια ιδιαίτερα ισχυρή συνιστώσα του ΝεοΕλληνικού Ευρωπαϊσμού (τέτοιος πιθηκικός Ευρωπαϊσμός είναι και ο ΝεοΕλληνικός

Διαφωτισμός και η φαιδρή ανοησία του «Εκσυγχρονισμού» που εσήμαινε εξευρωπαϊσμό εδώ) - η Γερμανική.

Η Γερμανική συνιστώσα:

(1) συστάθηκε με τη Βαυαρική ίδρυση του ΝεοΕλληνικού Κράτους (οι ορντινάντσες των Χεσ),

(2) στεριώθηκε μετά την ενοποίηση της Γερμανίας το 1870,

(3) απέκτησε στρατηγική διάσταση με την ισχυροποίηση της Γερμανίας στις αρχές του 20ου αιώνα (η «Γερμανική Μηχανή»),

(4) συνένωσε την εσωτερική οικονομική ολιγαρχική μαφία και τον κενόσπουδο, διάστροφο ιδεολογικό «εθνικισμό» με τη Γερμανική στροφή της εξωτερικής πολιτικής της χώρας γύρω από τον Κωνσταντίνο Α',

(5) συνεργάστηκε με τις Δυνάμεις Κατοχής στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και καλλιέργησε τον συστηματικό Δοσιλογισμό της πολιτικής εξουσίας στη χώρα,

(6) επιβίωσε μετά την συντριβή της Γερμανίας με τεχνητό εμφύλιο Διχασμό,

(7) ξανασήκωσε αποφασιστικά κεφάλι με τον Παπάγο του Συναγερμού και το Νέο Στρατηγικό Δόγμα της χώρας το 1953-4,

(8) κυριάρχησε επί Σημίτη με την απίστευτης δολιότητας ένταξη της Ελλάδας στην Ευρωζώνη, και

(9) καθιερώθηκε με Παπαγικό μένος και αμβλύτητα από τον καταστροφέα της χώρας Σαμαρά.

Κάθε στάδιο αυτής της διαδρομής σηματοδοτείται από φοβερές εθνικές καταστροφές, και η Γερμανική Συνιστώσα του ΝεοΕλληνικού Πιθηκικού Ευρωπαϊσμού είναι υπαίτια αμέσως ή εμμέσως για αυτές.

(1') Η καθιέρωση του **Κράτους-Βραχνά**, καταπιεστικού και ταυτόχρονα πελατειακού-πατερναλιστικού οφείλεται στη Βαυαροκρατία. Το βαρύ Κράτος (ποτέ δυνατό – απλά αποπνικτικό και αναποτελεσματικό) οδήγησε στην πελατειακή εκμετάλλευσή του από το

πολιτικό κατεστημένο και στη δουλική χαλιναγώγησή του από την οικονομική ολιγαρχία. Η πολιτική εξουσία παρέμεινε έκτοτε δραματικά ανάξια και η μεγάλη οικονομική δύναμη στη χώρα διατηρήθηκε δοτή, τεχνητά ισχυρή, ανίκανη να αντεπεξέλθει ανταγωνιστικά σε ένα ελεύθερο περιβάλλον, άρρηκτα διαπεπλεγμένη σε σχέση αλληλουποστήριξης με την πολιτική εξουσία.

(2') Η Γερμανική (και Αυστροουγγρική) Διάσταση συνέτεινε ώστε να μην αφηθεί η χώρα να δρέψει τους καρπούς των Ευρωπαϊκών ανταγωνισμών στο Συνέδριο του Βερολίνου και να μην βασιστεί στην ακολουθήσασα προσάρτηση της Θεσσαλίας για την οικονομική ανάκαμψη και τη χάραξη στρατηγικής συντονισμού με την Αγγλία και την Οθωμανική Αυτοκρατορία. **Συνέπεια η χρεωκοπία του 1893 και η στρατιωτική συντριβή του 1897.** Ο ρητορικός, αβαθής και περίγελως «εθνικισμός» έγινε συστατικό στοιχείο καταπίεσης της κοινωνίας, πολιτικού τακτικισμού και στρατηγικού τυχοδιωκτισμού υπό πλαδαρή σημαία υψηλών «ιδεωδών» και «δικαίων», αποδυνάμωσης του Ελληνικού Κράτους και στρατιωτικής ταπείνωσης τη μοναδική φορά που αποτόλμησε να κάνει πράξη τη βλακεία του.

(3' -4') Το «ακαταμάχητο της Γερμανικής Μηχανής», εκπλήξαν τους Μωρούς της ΝεοΕλληνικής Αναξιοκρατίας, αχρήστεψε τη δυναμική της Επανάστασης του 1909, όπως αυτή εκδηλώθηκε στους Βαλκανικούς πολέμους και ανεκόπη στο εσωτερικό από τη συμβιβαστική με το Κατεστημένο πολιτική του Βενιζέλου. **Ο Βενιζέλος, εστιασμένος στην ανασυγκρότηση της εξωτερικής πολιτικής, δεν ετόλμησε ή παρέλειψε να συντρίψει την μαφία της διαπλοκής πολιτικής εξουσίας και οικονομικής ολιγαρχίας υπό καπηλοεθνικιστικό μανδύα, ακριβώς όπως δεν έκανε ο Δημήτριος Υψηλάντης το ανάλογο με την συμμαχία Κοντζαμπάσηδων – κατελθόντων Φαναριωτών το 1821.** Αποτέλεσμα

της Βενιζελικής αβουλίας ήταν η υπερίσχυση της Γερμανικής ροπής με συνέπειες τον Διχασμό και τη Μικρασιατική Καταστροφή.

(5') Ο Γερμανισμός ως Ευρωπαϊσμός άρχισε να αποκτά οστά και σάρκες κατά τον Μεσοπόλεμο (ο Ευρωπαϊσμός των Coudenhove-Kalergi, Stresemann, Briand συνδυάσθηκε και πάλι με τη φαντασίωση περί του ανίκητου της «Γερμανικής Μηχανής»). Ο κατευθυντήριοι άξονας του Κατεστημένου Καθεστώτος της χώρας μας συνθηκολόγησε και συνεργάσθηκε με τους Γερμανούς. [Η Ελλάδα με πληθυσμό την 1.1.1939 περί τους 7.222.000, είχε μόνο 20.000-35.000 νεκρούς στρατιώτες στις μάχες του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, ενώ οι πολίτες νεκροί κατά την διάρκειά του ήταν περί τους 300.000. Για την Ολλανδία με παρόμοιο πληθυσμό 8.729.000 οι στρατιωτικοί νεκροί ήσαν 17.000 ενώ οι πολίτες νεκροί ανήλθαν σε 284.000. Όπως και στο Βέλγιο. Τέτοια ήταν η στρατιωτική αντίσταση του Κατεστημένου: σαν της Ολλανδίας και του Βελγίου!]. Ο Δοσιλογισμός έγινε «εθνική» πολιτική. Το Καθεστώς δεν ακολούθησε την πολιτική κατεύθυνση του Βασιλιά (ούτε καν του Μεταξά) για αγώνα μέχρι τέλους κατά της Γερμανίας. Ο Παπάγος συνθηκολόγησε. Ο Τσολάκογλου ήταν όργανο, μάλλον ευσυνείδητο καθ' εαυτό.

(6') Ο Γερμανισμός του Καθεστώτος είχε ως αποτέλεσμα να μην καρπωθεί η Ελλάδα τα δέοντα οφέλη από τη συντριπτική Συμμαχική νίκη υπό την ηγεσία των ΗΠΑ επί των Δυνάμεων του Άξονος. Αντ' αυτών η χώρα αιματοκυλίστηκε από έναν απάνθρωπο εμφύλιο με λάθος λάβαρα. **Οι Δοσίλογοι του Ναζιστικού Συνεργατισμού μεταμφιέστηκαν την Εθνική Σημαία, τις Παραδόσεις και την Υπόθεση της Ελευθερίας, παρασύροντας τους συντηρητικότερους αριθμούς του πληθυσμού. Από το άλλο μέρος ο Κομμουνισμός (Γερμανικό φαινόμενο και αυτός κατ' εξοχήν, αν και υπό Δεσποτική και Ρωσική ενδυμασία) αναπέτασε τα Σήματα της Κοινωνικής Δικαιοσύνης, Ανεξαρτησίας και Ελευθερίας από Καταπίεση, συγκινώντας τις προοδευτικότερες ομάδες του Λαού.**

Και τα δυο κομμάτια του Λαού μάχονταν για σωστές ιδέες υπό λάθος λάβαρα και για λάθος ηγεσίες. Είχαν και οι δυο δίκιο και άδικο συγχρόνως. Η αντίφαση αυτή που εμφύτευσαν στο κοινωνικό σώμα οι δυο πολιτιστικά και στρατηγικά ετεροκίνητες ηγεσίες, ήταν η αρχή των δεινών που έκτοτε μαστίζουν τη χώρα σαν ασταμάτητη καταιγίδα στην τελευταία πράξη του δράματος που άρχισε την επομένη κιόλας του 1821.

(7') Η πολιτικοστρατιωτική νίκη του Καθεστώτος οφειλόταν στην Αμερικανική βοήθεια και καθοδήγηση. (Απόδειξη ότι ιδεολογικά ηττήθηκε και αυτή η αντίφαση συνεργεί με την προηγούμενη στην αλληλουχία των επακολουθησάντων δεινών). Οι ΗΠΑ δεν είχαν τότε άλλη δυνατότητα από το να στηρίξουν το απωθητικό Καθεστώς στη βίαια αρχή του Διπολικού Αγώνα στο παγκόσμιο σύστημα. Η αντίληψη που απέκτησαν εκ της στενής επαφής για τη φύση του Ελληνικού Καθεστώτος είναι σαφής και εκπεφρασμένη. Όταν το 1953 το Καθεστώς με Κυβέρνηση Παπάγου ζήτησε νέα οικονομική βοήθεια, η Αμερική απέρριψε ταπεινωτικά την ιδέα. Τότε άρχισαν τέσσερα νέα φαινόμενα καθοριστικής σημασίας για τις μελλοντικές εξελίξεις:

α) Οι Γερμανικές (κυρίως, και μερικές άλλες Ευρωπαϊκές) πιστώσεις.

β) Η καταστροφή του μείζονος σχεδίου της Τριπλής Βαλκανο-Μικρασιατικής Συμμαχίας (Ελλάδα – Τουρκία – Γιουγκοσλαβία) υπό την αιγίδα των ΗΠΑ, σχεδίου που ανασυνέτασσε την κραταιή δυναμική του ΒαλκανοΜικρασιατικού Πεδίου υπό συνθήκες παγκόσμιας σημασίας για κοσμοιστορικές εξελίξεις.

γ) Ο προδοτικός και ολέθριος χειρισμός του Κυπριακού, που μετέτρεψε μια σίγουρη Ένωση της Νήσου με την Ελλάδα στην τραγωδία της Κύπρου – τη συνεχιζόμενη και καταληκτικά επιδεινούμενη σήμερα. Μόνο το πότε ακριβώς της Ένωσης ήταν τότε

αβέβαιο - αλλά με την κατάρρευση της αποικιοκρατίας ήταν προφανής η εξέλιξη και επιζητούσε μόνο τους δέοντες χειρισμούς.

δ) Η αντιστροφή του ισχύοντος Στρατηγικού Δόγματος της Ελλάδας σε φανερό Αντιτουρκισμό και υπόγειο Αντιαμερικανισμό. Η Ελλάδα προσδέθηκε στο Άρμα της Γερμανίας και του Ευρωπαϊσμού με καταστροφικά αποτελέσματα.

Η χώρα άρχισε να κατέρχεται την κλίμακα ισχύος. Πολιτικές και στρατηγικές ανωμαλίες ακολουθούσαν η μια μετά την άλλη. Η Κυπριακή Καταστροφή συντελέστηκε το 1974. Τα πάθη της χώρας μας σήμερα κάνουν να μη δίδεται η δέουσα προσοχή στο τι υποφέρει η Κύπρος υπό Ελληνοκυπριακή διοίκηση στα χέρια της Γερμανίας και της Γερμανοκρατούμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακριβώς μάλιστα στην άρτι λήξασα περίοδο της Κυπριακής προεδρίας της ΕΕ!

(8') Ανένδοτο το Δοσιλογικό Καθεστώς της χώρας και παντελώς αδιάφορο προς τον συσσωρευόμενο όλεθρο, κάνει την τελευταία πράξη δολιότητας και δολιοφθοράς εναντίον της Ελλάδας: **επί Σημίτη μεθοδεύεται σε συνεργασία με Ευρωπαϊστές του Ρήνου η άθλια προδοσία της ένταξης της χώρας στην Ευρωζώνη.** Προηγουμένως είχε απειληθεί τρομακτική εθνική καταστροφή ανάλογη του 1897 – σχεδόν ακριβώς 100 χρόνια μετά από εκείνη – με την κρίση των Ίμια το 1996. Το Καθεστώς τότε αναδιπλώνεται, υπόσχεται λύση της ΕλληνοΤουρκικής διένεξης, περάτωση της άσκοπης αντιπαλότητας και πραγματική συνεργασία με την ισχυρότερη στρατιωτική Συμμαχία όλης της ιστορίας υπό την Ηγεμονία των ΗΠΑ, αλλά δεν τηρεί την υπόσχεσή του. **Η στρατηγική εκμηδένιση της Ελλάδας είναι καλπάζουσα μετά το 2004 (όταν τα υπεσχημένα δεν τηρούνται) και έχει κορυφωθεί από το 2007 (Σύννοδος ΝΑΤΟ του Βουκουρεστίου). Σε αυτή αμέσως μετά προστέθηκε ο οικονομικός αφανισμός της χώρας από το 2010. Η μόνη**

διαφορά από την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα είναι η αντιστροφή της ακολουθίας οικονομικής-στρατηγικής εξουθένωσης.

[Μια σημαντική πάρεργο παρατήρηση να επισημάνω εδώ. Οι ίδιοι άνθρωποι που κόπτονται δακρυρροούντες για την ηθική ακεραιότητα της αποπληρωμής των χρεών της χώρας και μκκτηρίζουν τους επικαλούμενους το εθνικό συμφέρον μιας συντεταγμένης και αποφασιστικής χρεωκοπίας ως «μπατακσήςδες», οι ίδιοι άνθρωποι δεν είχαν όχι ηθικό αλλά ούτε εθνικό ενδιασμό να αθετήσουν εθνική υπόσχεση που είχε δοθεί στην πραγματική ώρα ανάγκης για την χώρα όταν η Τουρκία έσπρωχνε σε πόλεμο και οι ανάξιοι δικοί μας εκλιπαρούσαν την σωτηρία από την μόνη δύναμη που μπορούσε να αποτρέψει την καταστροφή, την Υπερδύναμη, στην οποία και παρέπεμψαν οι Γερμανοί Κύριοί τους όταν στην παραφροσύνη και τον πανικό τους απευθύνθηκαν σε αυτούς!]

(9') Σε αυτήν την τελική και καταληκτική κρίση που ευρισκόμαστε, το έργο της προδοσίας εκτελεί το Σαμάρι που ονηλάτησε την εξωτερική πολιτική της χώρας κατά τη μεγάλη ευκαιρία των αρχών της δεκαετίας του '90 όπως έχω πολλές φορές αναλύσει. **Και τότε η προσάρτηση της Ελλάδας στη Γερμανική πολιτική ακύρωσε τις δυνατότητες δυναμικού ρόλου της χώρας στη νεοδιαμορφούμενη περιφερειακή κατάσταση μετά την πτώση της Σοβιετικής Αυτοκρατορίας και την κατάρρευση του Σιδηρού Παραπετάσματος.** Ο φυσικός και οικείος γεωπολιτικός χώρος μας απελευθερώθηκε τότε δια μιας για διαδραστικές ενέργειες πολλαπλών προσαρμογών. Ευκαιρία αιώνων παρουσιάσθηκε για χώρα με ιδιαίτερα πολιτιστικά, πολιτικά, στρατιωτικά και οικονομικά πλεονεκτήματα στην περιοχή, όπως η Ελλάδα. Το ίδιο στην ουσία του, και εκθετικά χειρότερο στις συνέπειές του γίνεται σήμερα. Η Ελλάδα υπό ονοσάμαρο Quisling είναι Προτεκτοράτο της Γερμανίας στο φαύλο όνομα ενός ουτοπικού, υποκριτικού και δόλιου Ευρωπαϊσμού. Μείζονες

καταστροφές επίκεινται στρατηγικού, οικονομικού και πολιτικοστρατιωτικού χαρακτήρα. Η Ελλάδα οδεύει την οδό της Σερβίας της δεκαετίας των 90.

* * *

II

ΑΙΤΙΕΣ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΑΞΟΝΑ

Αυτά είναι τα θεμελιώδη γεγονότα και στάδια της κακοδαίμονος ΝεοΕλληνικής ιστορίας. Εμπειρική μελέτη των φαινομένων διαπιστώνει αβιάστα την αλήθεια της μορφής που ανεδύθη ανωτέρω, και την οποία έχω αναλύσει πολλαχού πολλές φορές.

Αλλά ο Κλασικός Λόγος δεν περαιώνεται στην προφανή εμπειρική φαινομενολογία της ιστορίας. Αναζητεί και ανευρίσκει το Γιατί, τον Λόγο του συγκεκριμένου γίνεσθαι, την αιτία των εξελίξεων, την ουσία των φαινομένων. Καταλαβαίνουμε πλήρως και ακέραιο το φαινόμενο όταν εμβαθύνουμε στο κρύφιο που αυτό φανερώνει.

* * *

Ο χρόνος βαίνει κατά περιόδους βραχύτερες και μακρότερες. Το περιβάλλον επί γης π.χ. καθορίζεται από τον ημερονύκτιο κύκλο, τον μήνα, τον ενιαυτό και μεγαλύτερες περιόδους κλιματολογικών και κοσμικών μεταβολών. Η ιστορία επίσης κινείται κατά επάλληλες περιοδικότητες. Η περιοδικότητα είναι συνυφασμένη με την ύπαρξη εν χρόνω, με το κοσμικό γίγνεσθαι. Έχουμε αναπτύξει την μεταφυσική αναγκαιότητα της περιοδικότητας του χρόνου.

Ισχυρή περιοδικότητα στην ιστορία συνίσταται από τον εξής ρυθμό. Υπάρχει μια **πολιτιστική «οικουμένη»** στενής ή ευρείας χωρολογικής διάστασης σε κάποια γεωπολιτική ενότητα. «Οικουμένη» γιατί υποθέτουμε ότι έχει ξεπεραστεί το επίπεδο της τοπικής οργάνωσης των ανθρώπινων κοινωνιών και η πολιτική ολοκλήρωση έχει φθάσει στην σύνθετο ενοποίηση μεγάλων περιοχών κάποιας γεωπολιτικής οικειότητας πολλαπλών διαστάσεων. Περαιτέρω, υποθέτουμε ότι η εν λόγω οικουμένη ευρίσκεται σε πολιτιστική παρακμή. **Η παρακμή μπορεί να συνίσταται σε ταυτόχρονη υλική και πνευματική κατάπτωση (Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία) ή να οφείλεται σε αδυναμία προβολής και ολοκλήρωσης πνευματικής ανόδου σε υλική έκφραση (Βυζαντινή Αυτοκρατορία).**

Στην πρώτη περίπτωση, από τις παρυφές και εκτός των ορίων του «οικουμενικού» πολιτισμού απολίτιστα φύλα κατέρχονται και καταλαμβάνουν τα νευραλγικά κέντρα της οικουμένης αλλάζοντας σελίδα στην παγκόσμια ιστορία.

Η, στη δεύτερη περίπτωση γειτονική «οικουμένη» επί συναφούς γεωπολιτικού πεδίου παρεμβαίνει για την αποκατάσταση της δυναμικής

ισορροπίας και την άρση της εσωτερικής αντίφασης της πάσχουσας οικουμένης την οποία υποθέσαμε.

(Φυσικά ενδέχεται θεωρητικά να λάβουν χώρα και οι υπόλοιποι δυνατοί συνδυασμοί μεταξύ των δύο τύπων παρακμής και των δύο τύπων εξωτερικής παρέμβασης στην πάσχουσα οικουμένη).

Τέτοια παρέμβαση όπως η δεύτερη παραπάνω αποτέλεσε η *μετάπτωση* της Βυζαντινής στην Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η ευκολία της μετάπτωσης δείχνει την πολιτιστική οικειότητα των συνερχόμενων στοιχείων. Οι Οθωμανοί, ως Ισλάμ και ως Χαλιφάτο, κινούνταν εντός του χώρου του Ελληνισμού και υπό το πνεύμα του.

Το ενδιαφέρον για τις σχέσεις Ελληνισμού και Ευρώπης επικεντρώνεται στην πρώτη περίπτωση (όπως στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία). Η πρότερη οικουμένη ως πάσχον σύστημα ευρίσκετο στο Δυτικό τμήμα της σε συνολική παρακμή, πνευματική και υλική. Οι απολίτιστοι εκτός και στα περιθώρια του συστήματος το καταλαμβάνουν υλικά συντρίβοντας τις εστίες δύναμής τους και παραμένουν κυρίαρχοι στον χώρο του.

Δύο πάλι βασικές δυνατότητες υφίστανται. **Ή τα απολίτιστα αυτά φύλα είναι φορείς ενός ισχυρού υπαρξιακού βιώματος που μπορεί να συναρπάσει το πνεύμα του κατακτημένου χώρου και να δημιουργήσει νέα πολιτιστική οικουμένη.** Και έτσι το Δωρικό βίωμα του φανερούμενου Κάλλους δημιούργησε επί του εδάφους του συνολικά παρακμάζοντος Μυκηναϊκού πολιτισμού και συστήματος τον Ελληνισμό ως συνολικό πολιτισμό τελειότητας. **Ή το βίωμα των απολίτιστων κατακτητών δεν αρκεί αφ' εαυτού να θεμελιώσει νέο πολιτισμό οπότε μια ασταθής ισορροπία μεταξύ του νέου και του παλαιού κυρίαρχου βιώματος παίρνει τη θέση της ενοποιού ενιαίας αρχής.** Το οποίο συνέβη κατά την ανάμειξη του Τευτονικού στοιχείου επί Κελτικού εδάφους με το Ελληνικό πνεύμα της (Δυτικής) Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας

– επιμειξία πολλαπλά ατελέσφορη που εξηγεί επακριβώς κατά τις διάφορες υποσυνδεσμολογίες της τα ποικίλα φαινόμενα των Ευρωπαϊκών μερών.

Έχοντας σκιαγραφήσει τη γενική μορφολογία της Νέας Αρχής στην ιστορία, επιγραμματικά δογματίζω κάτι που έχουμε δουλέψει επανειλημμένα στα Σεμινάρια μας και επεξεργαζόμαστε διεξοδικά αυτή την όλη περίοδο.

Η Νέα Αρχή στην Ευρώπη μετά την κάθοδο των Τευτονικών φύλων και τη διάλυση της Αυτοκρατορίας στο Δυτικό Τμήμα της ανήκει αναντίρροτα στην κατηγορία των μεταβολών όπου το Τευτονικό συστατικό βίωμα ήταν αδύναμο να επιτελέσει Δωρικό έργο, να δημιουργήσει αφ' εαυτού δηλαδή εκ βάθρων νέα πολιτιστική (πνευματική και υλική) οικουμένη, νέα Μορφή της ανθρώπινης ύπαρξης σε Τέχνη και Οικονομία, Σκέψη και Πολιτική, αξιολογία και λειτουργικότητα, θρησκευτικότητα και ηθικότητα, δομές και πρακτικές κοινωνικής συνύπαρξης υπό πολιτική ένωση.

Για λόγους μεταφυσικούς που έχω εξηγήσει (απορρέοντες από τον χαρακτήρα του υπαρξιακού Γερμανικού βιώματος ως Υποκειμένου εκτός όντος ερριμένου εν τω όντι), ο Τευτονισμός είναι ανίκανος να συστήσει νέα Μορφοποιό Αρχή του Ανθρώπου. Δανείζεται την Ελληνική μορφή για να εκφράσει το οικείο του βίωμα. Για να λειτουργήσει δε αυτόν τον σκοπό η Κλασσική πληρόζωη Μορφή γίνεται αναγκαστικά κενός Τύπος ή νεκρό Σχήμα. Και αυτό ιδιαίτερα επειδή Ελληνικό και Γερμανικό θεμελιώδες βίωμα στέκονται αντίπαλα σε αντιφατική απόκλιση μεταξύ τους όπως το ον προς το μη ον. Το χάσμα είναι αγεφύρωτο.

Αλλά ενώ το ον αποτροπιάζεται το μη ον, στο μη ον, για να υφίσταται καν κατά κάποιον οιονδήποτε φαντασματικό τρόπο, εμφιλοχωρεί ο Έρως του Όντος, ως σκιά και απείκασμα του όντος. Έτσι

ισχύει ισχυρή η έλξη του Γερμανικού προς το Κλασσικό, η οποία όμως είναι ανίσχυρη να μετατρέψει την επιθυμία σε συνουσία. Κάθε προσπάθεια προσπέλασης των δυο αντιφατικών πόλων προκαλεί αποκρουστικές κινήσεις. Ο νόμος αυτός της απώθησης μεταξύ τους απογεννά σπασμούς ανικανοποίητου στον Γερμανικό έρωτα του Κλασσικού, ενώ αφήνει αδιάφορη την Ελληνική περιέργο απορηματικότητα για το Γερμανικό.

Έτσι ο καθαρός Γερμανός με ωξυμένο τον Έρωτα του Κλασσικού γειτνιάζει προς την ανώτερη παραφροσύνη (στην οποία και εν υπεροχαίς του εμπίπτει, - Hoelderlin, Nietzsche), ενώ ο καθαρός Έλληνας με διηγευμένη την απορία σε ενεργό περιέργεια και διεσταλμένη την ανοικειότητα σε αφοριστική ετερότητα προς τον Ρομαντικό ήρωα κατανοεί και συμπάσχει αδιαφόρως και εξ αντιθέτου το Γερμανικό, ο δε Γραικύλος ορεγόμενος το Ευρωπαϊκό και μιμούμενος την Ευρωπαϊκή δυσαρμόνιο αστάθεια σε δεύτερη δύναμη, καταλήγει πίθηκος του Γερμανικού. Μένει τέταρτος τύπος στην τετραπλή διαίρεση ο ακάθατος Γερμανογενής που αποποιείται τον εγγενή Έρωτα του Κλασσικού εν φθόνω προς αυτό σκοτοδινιών ως εκ τούτου και βυθιζόμενος στην ομίχλη του Βορρά και το χάος της απειρίας. **Ιδού τέσσαρες τύποι πολιτιστικών στάσεων εν όψει της αντίφασης Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού: ο Κλασσικός Έρωτας της αριστείας και ο Ρομαντικός Έρωτας της ματαιότητας, ο Πίθηκος του Υποκειμένου και ο Βάρβαρος της Θολής Βούλησης. Ρύσαι Κύριε τον λαόν σου από Πιθήκων και Βαρβάρων.**

* * *

Παύση και ξαναρχίζω.

Ιστορική Ευρώπη είναι το Γερμανικό στοιχείο επικρατήσαν επί βάσειως αβαθώς Ρωμαιοποιημένου χώρου (εξ ου και η ευχερής κατάρρευση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τον 5ο αιώνα μ.Χ.), χώρου με Ελληνισμό δια Ρώμης κατά δεύτερη απόσταση (εξ ου και ο ακολουθήσας αμέσως την κατάρρευση βαρβαρισμός). Ρίζα της ιστορικής Ευρώπης έμεινε η περιοχή τελικής καταγωγής των κατελθόντων Τευτονικών φύλων. Εξ ου η διαχωριστική γραμμή (fault line) μεταξύ Βορρά και Νότου, κατά μήκος των ορίων της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και γεωγραφικά κατά τις διαδρομές του Ρήνου και του Δούναβη.

Ο χλιαρός και επιφανειακός κλασικισμός του Νότου (εξαιρώ το μέγα γεγονός της Ιταλικής Αναγέννησης) από τη μια μεριά, και ο ρωμαλέος αλλ' ανεκπλήρωτος κλασικισμός του Τευτονικού Βορρά από την άλλη, δεν αίρουν την άβυσσο που χωρίζει Ελληνισμό και Ευρωπαϊσμό υπαρξιακά και μεταφυσικά, και εξ αυτών των διαστάσεων μετακυλιόμενη καθ' όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης παρουσίας. Διότι, όπως έχω αναπτύξει και αναλύμε πάλι ενδελεχέστερα εφέτος, Ελληνισμός και Τευτονισμός είναι όχι ενάντια, αλλά αντιφατικά δεδομένα.

* * *

Το πολιτιστικό εξωτερικό ρήγμα μεταξύ Κλασικού και Γερμανικού (μεταξύ Όντος νοηματογενούς και Υποκειμένου εν μη-Όντι) είναι παντελώς έτερο και διάφορο και αντιτίθεται απόλυτα προς την εσωτερική εναντίωση μεταξύ Κλασικού και Λυτρωτικού (μεταξύ φυσικής τελειότητας και αλλοκοσμικής σωτηρίας). Η δεύτερη αντίθεση αποτελεί τους δυο πόλους ενός βιωματικού και οντολογικού

δυσισμού που εκτελεί την περιοδικότητα του Μεγάλου Εκκρεμούς του Ελληνισμού. Όπως το Κλασσικό δεν αποτελεί συναπτική ουσία μεταξύ Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού, έτσι και ο Χριστιανισμός δεν είναι συνδετικό τους στοιχείο. Απόδειξη ότι ο Χριστιανισμός διαφοροποιήθηκε ευθύς εκ πρώτης αρχής και συνείδησης Δυτικότητας τον 5ο ακριβώς αιώνα μ.Χ. συγχρόνως με την κατάρρευση της Δυτικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Τη σύνταξη της νέας Ανατολικής Αυτοκρατορικής θρησκευτικότητας με τη Ρώμη της Δύσεως εκείνο τον αιώνα πλήρωσε ο Αυτοκρατορικός Ελληνισμός τότε με το Μονοφυσιτικό Σχίσμα.

Τον αγώνα του Ελληνισμού για θρησκευτική Μορφή εν μέσω της ρέουσας θρησκευτικότητας της περιόδου από τον 1ο π.Χ. μέχρι τον 3ο μ.Χ. αιώνα και του μείζονος φαινομένου του Γνωστικισμού ιδίως τον 2ο μ.Χ. αιώνα, παρενόησε η Δύση υπό τη Ρώμη όταν η Ρώμη εξεκόπη της οργανικής σύνδεσής της με την Ανατολή, και μετέτρεψε την προκύψασα δια της Ελληνικής Μεταφυσικής οργανική Μορφή του Δόγματος σε τυπικό Σχήμα μηχανιστικής διάρθρωσης. Η ρήξη ήταν προγεγραμμένη και το Σχίσμα δεδομένο από πρωταρχής και δεν περίμενε τον Φώτιο ή τον Κηρουλάριο για να δημιουργηθεί αλλά μόνον για να διατρανωθεί.

Το Σχίσμα μεταξύ Δύσης και Ανατολής απεσοβήθη προσωρινά μόνον όταν με πολιτική πίεση και απόφαση η εν Χαλκηδόνι Σύνοδος το 451 μ. Χ. υιοθέτησε τον Τόμο του Πάπα Λέοντος. Αλλά έτσι προέκυψε το Σχίσμα μεταξύ της Αυτοκρατορικής Ορθοδοξίας και του Αλεξανδρινού Μονοφυσιτισμού.

Από το άλλο μέρος, ο Μονοφυσιτισμός και το διαδεχθέν εν πολλοίς αυτόν Ισλάμ διακρατούσαν τον Ελληνισμό ως τρόπο σκέψης και αξιολογικό ζυγό. Ο Κυρίλλειας έμπνευσης Μονοφυσιτισμός μετέπεσε για το λαικό και εκκλησιαστικό αίσθημα στον αυστηρό Μονοθεισμό του

Ισλάμ ευκολότερα από ό,τι θα μπορούσε να ανεχθεί εξοικείωση με τον τυπικό και σκληρό Διφυσιτισμό της Ρώμης.

Η μεταφυσική θεολογία της Ανατολής, και υπό τις τρεις μορφές της, την Αυτοκρατορική Ορθοδοξία, τη Μονοφυσιτική και την Ισλαμική, συνείχοντο υπό του Ελληνισμού και του Λόγου του Όντος. Μετά την πολιτιστικά και διοικητικά διευκολυνθείσα επικράτηση του Μωαμεθανισμού, η Ανατολή διασπάσθηκε σε δυο αυτοκρατορικές συσσωματώσεις, τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία με έδρα την Κωνσταντινούπολη (όπου μεταφέρθηκε και η πνευματική εστία από την Αλεξάνδρεια κατά τον ίδιο εγκύμονα παντοειδών και κοσμοιστορικών εξελίξεων 5ο αιώνα μ.Χ. λόγω της Μονοφυσιτικής σύγκρουσης και της συνέχειας των αρχαίων σχολών εκεί) και το Χαλιφάτο με έδρα τη Δαμασκό και τη Βαγδάτη. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία αποκατέστησε εντέλει τη διαταραχθείσα γεωπολιτική ενότητα και πολιτιστική «κοινή» του μείζονος χώρου του Ελληνισμού, επαναφέροντας το θέατρο ισχύος στη σκηνή της ακμάζουσας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (πλην Ρώμης και Ιταλίας).

Η γεωπολιτική ρηγματώση μεταξύ του Ελληνικού και του Ευρωπαϊκού χώρου είναι τόσο απόλυτη όσο και η πολιτισμική. Η Εγγύς και Μέση Ανατολή της Ανατολικής Μεσογείου είναι διαχρονικά ο οικείος χώρος του Ελληνισμού, με εξακτινώσεις φυσικά, όπως προς τον Ρωσικό χώρο, ισχυρότερη των οποίων είναι στην σύγχρονη ιστορία η Αμερικανική, ελάχιστα η Ευρωπαϊκή.

* * *

Την ίδια απόλυτη ετερότητα επιδεικνύει ο Ελληνισμός από τον Ευρωπαϊσμό στην πολιτική οργάνωση της κοινωνίας και τη σύστοιχη δόμηση του Κράτους.

Ο Ελληνισμός γνωρίζει ως αρχές πολιτικής εξουσίας είτε την τοπική γεωγραφική ενότητα (πόλεις-κράτη, κοινότητες), είτε τη μείζονα

γεωπολιτική (συννομοσπονδιακές συμπολιτείες, χωρολογικές Αυτοκρατορίες). Στην περίπτωση υπερτοπικών οντοτήτων, ο Ελληνισμός αναγνωρίζει βασικά τα Κράτη ως Επικράτειες, χωρολογικές δηλαδή συνθέσεις υπό ενιαία πολιτική εξουσία διαφορετικών εθνοτικών, πολιτισμικών και θρησκευτικών στοιχείων κατοικούντων τον ίδιο χώρο. Τα «Αυτοκρατορικά» αυτά κράτη είναι πανίσχυρα στους ρόλους που συνιστούν την ουσία της πολιτικής ενοποίησης (εξωτερική στρατιωτική ασφάλεια και εσωτερική δίκαιη τάξη), ενώ ταυτόχρονα είναι παντελώς αδύναμα να παρέμβουν στην ατομική ουσία, δραστηριότητα και περιουσία. Η περίοδος από τον 5ο μ.Χ. αιώνα και εξής ήταν εποχή της αλλοκοσμικής φάσης του εσωτερικού εκκρεμούς του χώρου μας, και έτσι συμπεριλήφθηκαν στο Κράτος θρησκευτικά και ηθικά καθήκοντα που είναι ξένα προς την ταυτότητα του οικείου μας κλασικού Κράτους.

Παρερχομένης ήδη της φάσεως αυτής, επιστρέφουμε πλησίοντιοι καθ' όλο τον χώρο σε περίοδο «κλασσικής» ενδοκοσμικότητας, η προσαρμογή στην ιστορική αναγκαιότητα της οποίας είναι για μας ευχερής γιατί αντιπροσωπεύει απλά την άλλη ροπή και απαίτηση του συστατικού μας υπαρξιακού βιώματος. Σημειώστε ότι και υπ' αυτές τις συνθήκες, η οικονομική, μεταξύ άλλων, ελευθερία ήταν υπό τις Αυτοκρατορίες της Ανατολής υψηλότερη, όπως φαίνεται και από την πολύ διαφοροποιημένη απόκριση των διαφόρων Ελληνικών κοινοτήτων υπό την ενιαία Οθωμανική Αυτοκρατορία και από πληθύν συγκλινόντων φαινομένων. Η ηθική ελευθερία ήταν επίσης de facto ευρεία και η ηθική πρακτική συνέχιζε τις κλασσικές νόρμες.

Εξ αντιθέτου στην Ευρωπαϊκή Δύση γεννήθηκε το τερατώδες, αφύσικο, τεχνητό κατασκεύασμα του Εθνικού ΓίγαΚράτους. Θεμελιωμένο στο μη ον μιας βουλευτικής πράξης του Υποκειμένου έπρεπε αυτό το Κράτος να φαντασιωθεί ενοποιό αρχή πέραν της ωφελείας για το άτομο, το οποίο ακριβώς για την ωφέλεια που το

Κράτος του παρέχει εκχωρεί στους πολιτικούς θεσμούς μέρος των αναφαίρετων δικαιωμάτων του. Αντιθέτως το Εθνικό Κράτος είναι κατά βάση θεός επί γης για τους πολίτες του. Εδράζεται και εκφράζει ως αρχή συνεπώς μια φανταστική εθνότητα, δηλαδή τη φυλετική ταυτότητα ενός χωριού γιγαντωμένη τεχνητά σε ηπειρωτικές, τελικά, διαστάσεις. Οι αρμοδιότητές του είναι απόλυτες, καμία σφαίρα της ανθρώπινης ύπαρξης και ενέργειας δεν του είναι απαραβίαστη – ηθική, αισθητική, θρησκευτική πίστη, συνείδηση, παιδεία, οικονομική δραστηριότητα, τα πάντα υπόκεινται στην κανονιστική του δικαιοδοσία. **Το Ευρωπαϊκό Εθνικό Κράτος είναι ουσιαδώς Απολυταρχικό (όπως δεν είναι οι χωρολογικές αυτοκρατορίες),** είτε πρόκειται για Φεουδαρχία, είτε για Απόλυτη Μοναρχία, για Συνταγματική Μοναρχία, και τα διάφορα είδη Δημοκρατίας – Ευρωπαϊκώς όλα αυτά εννοούμενα.

Τα Μείζονα Εθνικά Ευρωπαϊκά Κράτη αναδείχθηκαν ήδη στις αρχές των Νεώτερων Χρόνων μετά από ανήκουστες επιχειρήσεις βίαιης ομογενοποίησης. Το ότι Γερμανία και Ιταλία ενοποιήθηκαν μόλις στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα δεν σημαίνει ότι δεν επικρατούσε σε αυτές ο εθνολογικός χαρακτήρας της συγγένειας μεταξύ τους ως αρχή συνδετική σε πολιτικό επίπεδο, και ο «αλυτρωτισμός» των μελών του ίδιου σώματος, τα οποία διαμελίζονταν μόνο ή κυρίως υπό το Κράτος και την κυριαρχία ή την επιρροή, πολιτικοστρατιωτική ή πολιτιστική, άλλων Δυνάμεων.

Η Παρακμή της Ευρώπης κατά τον 19ο και 20ο αιώνα και η Αποτυχία της Γερμανικής ρομαντικά ηρωικής προσπάθειας να την σώσει όπως εξελίχθηκε κατά την ίδια ακριβώς περίοδο, οδήγησε στην παρούσα και προιούσα αυξανόμενη καθολική καθίζηση της Ευρώπης στην παγκόσμια σκηνή. Εξ ανάγκης προφασίζονται ότι απεμπολούν συστατικές συνιστώσες του Ευρωπαϊσμού και ότι υιοθετούν τις αρχές του Νέου Κόσμου των ΗΠΑ. Κάνουν απλά τις κινήσεις αποευρωπαϊκής

χωρίς πραγματική (κάτι αδύνατο να γίνει προκειμένου περί οιασδήποτε υπόστασης) αποτευτονοποίηση.

Φυσικά για τα εγχώρια ξόανα εδώ που θεωρούν αντιθέτως ότι οι ΗΠΑ Ευρωπαϊούνται ουδείς λόγος (για διάλογο ούτε διανόημα), ει μη εξ αντιπαραθέσεως προς τον ζώντα Λόγο του Imperium. Τον οποίο θα αναπτύξω στο Σεμινάριο αυτήν την Πέμπτη με αφορμή τη μελέτη του Πολύβιου για την άνοδο της Ρώμης στην οικουμενική ηγεμονία και τη σύγχρονη Ευρωπαϊστική κριτική της Πολυβιανής ανάλυσης από τον Arnaldo Momigliano στο έργο του Alien Wisdom. The Limits of Hellenization, 1975, Κεφάλαιο 2: «Πολύβιος και Ποσειδώνιος».

Η παρακμή της ιστορικής Ευρώπης και η καθίζηση του πολιτιστικού Ευρωπαϊσμού συνοδεύεται, όπως κάθε παρακμή, από τον υπερτονισμό των Ευρωπαϊκών ακριβώς χαρακτηριστικών ιδιωμάτων. Οι οντότητες και τα συστήματα καταρρέουν από τη διάστροφο και καρκινική ανάπτυξη του οικείου τους χαρακτήρα και τη σύστοιχη υπέρβαση των ορίων της ουσίας τους. Στην τελευταία φάση της παρακμής, η ανισόρροπη και υπερθετική υπερίσχυση της συστατικής ιδιότητάς τους σε βάρος της εναρμόνιας ολοκληρίας της φυσικής τους υπόστασης εξαρθρώνει τις δομές που είχαν αναπτυχθεί εις εξυπηρέτηση της τελικότητας της ταυτότητάς τους.

Η μονομέρεια είναι ο καιροφυλακτών ύπατος κίνδυνος κάθε ύπαρξης. Το μερικό είναι το αρχέγονο άγος, η κατάτμηση του Εμπεδόκλειου Σφαιρίου, ο Τιτανικός διαμελισμός του Διονύσου-Ζαγρέα. Το μερικό σώζεται δια της οργανικής ενσωμάτωσής του στην οικεία ολότητα η οποία με την σειρά της απεικονίζει την

απόλυτη ενότητα του Παντός. Και η ενσωμάτωση της μερικής ιδιοταυτότητάς του στην οικεία ολότητα αγκυρώνεται και εξασφαλίζεται ακριβώς από την οργανική αναφορά του μερικού στο υπέρτατο μεταφυσικό γεγονός της Ενότητας του Παντός. Στην παρακμή λοιπόν κάθε οντότητας δρα ανεξέλεγκτα η ταυτωτική ιδιότητά της αποσταθεροποιώντας το σύστημα που δημιούργησε. Το μερικό αποχαλινώνεται από τα πέρατα της ολότητας στην οποία ανήκει και στην οποία οφείλει την ύπαρξή του ως μία έδρα πολυεδρικού κρυστάλλου. Ο κρύσταλλος θραύεται εκ των έσω όταν μία έδρα του συμπεριφερθεί ως ο όλος κρύσταλλος.

Ο Γερμανικός ιδιοχαρακτήρας του Ευρωπαϊσμού έγκειται σε βαθύτατα μεταφυσικό επίπεδο στην αυτοθεσία του Υποκειμένου εκτός του Όντος της πραγματικότητας. Εξ αυτού έπεται η τεχνητότητα των δομών που δημιουργεί το Υποκείμενο για να υπάρξει κατά κάποιο υστερηματικό τρόπο (υστερηματικό ως προς την παντελή παρουσία του φυσικού ανθρώπου). Εξ εκείνου ακολουθεί η βουλευσιарχία στον πρακτικό και ηθικό και πολιτικό και οικονομικό χαρακτήρα του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου, το δόγμα της ανεξαρτησίας της υποκειμενικής βούλησης από οντολογικούς καθορισμούς. Εξ εκείνου του θεμελιώδους υπαρξιακού γεγονότος προκύπτει η εμπειρία της ανθρώπινης ύπαρξης ως ερριμμένης εις τον κατ' αυτήν άκοσμο κόσμο της άθεης φυσικότητας. Εξ εκείνου αναβλύζει το βίωμα της απολύτως καθ' εαυτήν σκοτεινής διαφθοράς και αμαρτίας της φυσικής ύπαρξης. Εξ εκείνου προέρχεται και ο Ρομαντικός μάταιος Ηρωισμός και η Ουτοπία της Εσχατολογίας.

Αυτές οι αναγκαίες απόρροιας, αυτά τα χαρακτηριστικά ιδιώματα που προκύπτουν από τη συστατική θέση του Γερμανικού, μεγεθύνονται ανισόρροπα στην παρακμή της Ευρώπης. Τέτοιες ασυνάρτητες παρακμιακές παθογένειες είναι ο Μοντερνισμός στην τέχνη, οι

καταστροφικές Μεγαλοϊδεοληψίες του 20^{ου} αιώνα, ο Κρατισμός, η φιλοσοφική υποβάθμιση και διασπορά κατά τον 20^ο αιώνα, η στρέβλωση του οικονομικού κύκλου από κρατικές χρηματοπιστωτικές παρεμβάσεις, ο Ευρωπαϊσμός μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, το Ευρώ.

Τα φαινόμενα αυτά αποτελούν την εις άτοπο απαγωγή του ΓερμανοΕυρωπαϊκού συστήματος, τον παραλογισμό της αρχικής ιδρυτικής α-λογίας του Υποκειμένου εν τω μη-όντι. Η Ευρώπη καταρρέει. Εξέρχεται του προσκηνίου της ιστορίας. Και προσπαθεί να πείσει για τη χρησιμότητά της επικαλούμενη ένα «κεκτημένο δημοκρατίας, ειρηνισμού, ανθρωπισμού, κοινωνικότητας». Προσθέτει ενίοτε και «πολιτισμό» εις γέλωτα της οικουμένης.

Με Δημοκρατία οι Ευρωπαϊστές εννοούν έναν πατερναλιστικό κρατισμό. Ακόμη και τώρα προσπαθούν να χώσουν στο λαρύγγι των άτυχων λαών τους την αισχρή ουτοπία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Οι λαοί αρνούνται τον βιασμό τους, αλλά αυτά τα επονείδιστα Υποκείμενα ανθρωπάκια επιμένουν και μεθοδεύουν Μεφιστοφελικής πονηρίας ηλίθιες δόλιες τεχνητότητες σαν τη «δημιουργία» του Ευρώ για να εξαναγκάσουν τους λαούς τους να δεχτούν την δική τους αφύσικη διαστροφή. Οι λαοί της Ευρώπης έχουν κατά φυσική αναγκαιότητα το ένα τουλάχιστον πόδι τους στερεωμένο στο ον, και αντιστέκονται στην άκρατη τεχνητότητα των Ευρωπαϊστικών ηγεσιών τους.

Με Ειρηνισμό και Ανθρωπισμό οι Ευρωπαϊστές εννοούν την αισχρή τακτική του ηττημένου, που επιχειρεί να κάνει την αδυναμία δύναμη, την ανάγκη φιλοτιμία. Αυτή η Ευρώπη που αποικιοκράτησε τον κόσμο για πρώτη (και τελευταία) φορά στην ιστορία, που εκμεταλλεύτηκε τους λαούς της Οικουμένης για να επιβιώσει η τεχνητή της ύπαρξη στο μη ον (γιατί η διαφημιζόμενη οργανωτική και τεχνοκρατική της υπεροχή είναι μύθος που χρειάζεται θυσίες ανθρώπινης ενέργειας για να συντηρηθεί), αυτή η Ευρώπη που κατά την κυριαρχία της

απανθρώπισε και απανθρωπίστηκε εν πολέμω και ειρήνη με εφιαλτική μεθοδικότητα όσο κανένα άλλο σύστημα σε καμιά άλλη φάση της ανθρώπινης ιστορίας δεν έχει κάνει – γιατί το Υποκείμενο εν-μη-Όντι μπορεί να κάνει τα πάντα αν έχει συνείδηση αυτοδικαίωσης και βούληση γνησιότητας --- αυτή η Ευρώπη παρουσιάζεται τώρα ως άμωμη παρθένος και ταυτοχρόνως μετανοούσα αμαρτωλή εν στεφάνη λευκότητας και μανδύα αγνότητας. Είναι προς καγχασμό το φτιασίδωμά της.

Με κοινωνικότητα και κοινωνική ευαισθησία εννοούν δε την καταστρατήγηση του φυσικού αξιώματος της αριστείας. Τη μετατροπή μεγάλων τμημάτων των λαών σε εξαρτημένους πελάτες της Ευρωπαϊστικής ολιγαρχίας. Τον ευνουχισμό των αυτόνομων δημιουργικών ικανοτήτων των ατόμων υπέρ μιας άνωθεν κατευθυντικής τιθάσευσής τους εις υπηρεσία των τεχνητών παραμορφωτικών δομών του Ευρωπαϊκού Συστήματος. Η Ευρωπαϊστική Ευρωπαϊκή Ένωση του 20^{ου} αιώνα είναι η συνέχιση της Ιεράς Συμμαχίας του 19^{ου} υπό τις νέες συνθήκες της Ευρωπαϊκής αδυναμίας. **Κοινωνική δε ευαισθησία εννοούν τη μετατροπή των λαών τους σε δουλοπάροικους μιας Νεοφεουδαρχίας.** Από τον Μεσαίωνα μέχρι σήμερα τίποτα δεν έχει αλλάξει στα ανήλιαγα βάθη του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου και στις τεχνητές δομές που αυτό ιδρύει για να υπάρξει ποσώς στο φυσικό περιβάλλον της κοσμικής τάξης. Η περαιτέρω συνέχιση της ύπαρξής του είναι βιασμός της ανθρώπινης φύσης και για τους λαούς του. Μάταια προσπαθεί να δείξει ότι εκφυσιούτο και οντολογικοποιείται: ψευδομορφώνεται εις το ον ενώ μένει ακίνητο στο μη-ον. Η υποκρισία του Ευρωπαϊστικού Υποκειμένου κανέναν πια δεν υποβάλλει. Ανακαγχάζει το σύμπαν με τα καμώματά του κατά την δυσθανασία του.

* * *

Πολιτιστική απόλυτη ασυμβατότητα. Γεωπολιτική απόλυτη αντιπαλότητα. Συστημική απόλυτη ετερότητα.

Ουδέν σημαίνον κοινό μεταξύ Γερμανικής αρχής της Ευρώπης και Ελληνισμού.

Εδώ εστιάζεται η αληθής αιτιολογία γιατί κάθε ΕλληνοΓερμανικός Άξονας (και γενικότερα κάθε Άξονας της Γερμανίας με σημαίνουσα χώρα του ΒαλκανοΜικρασιατικού Γεωπολιτικού πεδίου, αλλά η πληρότητα της αιτιολογίας αναδεικνύεται ειδικότερα στην ΕλληνοΓερμανική περίπτωση) είναι γενεσιουργός καταστροφικών συνεπειών και αποτελεσμάτων.

* * *

III

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΟΔΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ερωτούν καλοπροαίρετοι και κακοπροαίρετοι, γνήσια ανησυχούντες για το ρηξικέλευθο της μοναδικής οδού σωτηρίας που δείχνω, και φθονεροί υποκριτές δολόφρονες και δουλόνους, και αυτοί που εξ εγγενούς ανικανότητας έχουν συνδέσει το ποταπό συμφέρον τους

για ανάξιο όφελος με τη νεκρώσιμη ακολουθία του Ευρωπαϊσμού: και ποια είναι τότε η θέση μας, η θέση της Ελλάδας και της κοινωνίας μας;

Σωστό είναι ότι στην άρνηση δεν ιδρύεται ποτέ το μέλλον μιας χώρας, πολύ περισσότερο η Αρχή μιας Νέας Πορείας, η Αναγέννηση μιας Κοινωνίας που έχει καταδικαστεί σε χρόνιο μαρασμό και, τώρα πλέον, τερματική κρίση. Αλλά το νόημα της Άρνησής μας, του Μεγάλου μας ΟΧΙ, έγκειται στο ότι ελέγχοντας τη ριζική διαφορά μας από την Ευρώπη ανακαλύπτουμε την ταυτότητά μας. Το εξάμβλωμα αυτό που στήθηκε στον Ελλαδικό χώρο ως Ελληνικό Κράτος, και το Κατοχικό Καθεστώς των εντόπιων εθελόδουλων του Ευρωπαϊσμού που συνιδρύθηκε εξαρχής με αυτό, δεν επέτρεψαν την ουσιαστική καλλιέργεια του εθνικού «γνώθι σ' αυτόν». Η οδός συνεπώς για την ευρύτερη καλλιέργεια του Ελληνισμού στην κοινωνία του λαού που ενστικτωδώς μένει αδιάστροφα ριζωμένη στις συστατικές αρχές της, περνάει από την άρνηση του Ευρωπαϊσμού. Αλλά σκοπός είναι η θέση του Ελληνισμού. Και αυτή η θέση περιλαμβάνει άμεσα πραγματοποιούμενη δράση στην εξής **τετρακτύ πυλώνων**:

1) Πολιτιστική ταυτότητα. Ο Κλασσικός Ελληνισμός ως αυτόφωτο γεγονός κοσμοϊστορικής, διαχρονικής και καθολικής σημασίας – όχι σαν ετερόφωτος προσδιορισμός δια της Ευρώπης. Αυτοπροσδιορισμός, όχι ετεροπροσδιορισμός. Ελληνικός τρόπος σκέψης και ελληνική αξιολογία. «Γνώθι σαυτόν». Ο Ελληνισμός ερμηνευόμενος δια του Ελληνισμού σε όλες τις φάσεις του, αρχαία, βυζαντινή, δημώδη. Καλλιέργεια αυτοσυνειδησίας.

2) Γεωπολιτική ταυτότητα. Ο κατ' εξοχήν οικείος χώρος του Ελληνισμού είναι η καθ' ημάς Ανατολή, πρωτίστως το μέγα και πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό γεωπολιτικό πεδίο, και κατ' επέκταση η Μέση Ανατολή περί την Ανατολική Λεκάνη της Μεσογείου. Ο χώρος αυτός έχει πολιτιστική κοινή (ασχέτως γλώσσας και εθνότητας) και ισχυρή

γεωπολιτική συνοχή. Η αποσταθεροποίησή του τον 20^ο αιώνα είναι παροδικό γεγονός με Ευρωπαϊκές αιτίες: οφείλεται στις έσχατες αναζωπυρώσεις της Ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας. Ήδη το ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο οδεύει στον επανασυντονισμό του και η ελεύθερη Ελλάδα θα παίξει ρόλο σε αυτόν ενδυναμούμενη κατά απόλυτη προτεραιότητα. Ο πραγματικός Άξονας του Αιγαίου πρέπει να αντικαταστήσει επιτέλους τον φαντασιακό Άξονα του Ρήνου στο Στρατηγικό Δόγμα της Χώρας. Θα ακολουθήσει η συνέργεια του ευρύτερου χώρου που περιέγραψα.

3) Το γεωπολιτικό πεδίο στο οποίο ανήκει η χώρα (στενότερο και ευρύτερο) είναι κομβικής στρατηγικής σημασίας. Σε αυτό συναντώνται τεκτονικές πλάκες πολιτιστικές, γεωπολιτικές, οικονομικές. Η Ανατολική Μεσόγειος είναι νευραλγικής σημασίας για τις ροές ενός όλο και βαθύτερα παγκοσμιοποιούμενου συστήματος, μεταξύ χωρών και περιοχών ανερχόμενων και κατερχόμενων, πρώην, νυν και μελλουσών, αναπτυγμένων, αναπτυσσόμενων και προς ανάπτυξη.

Τεράστια είναι και η σημασία της συγχώνευσης του Ισλάμ στο Άνυσμα της Ιστορίας και πλεονεκτική η δυνητική θέση του πολιτιστικού Ελληνισμού στην ανάκραση αυτή. Ο Ελληνισμός παρέχει και ισχυρό συνδετικό κρίκο μεταξύ Χριστιανισμού και Ισλαμισμού. Ο ρόλος της Τουρκίας είναι επίσης πολλαπλά σημαντικός: συνενώνει Ισλάμ, την πολιτιστική κοινή του χώρου (οριζόμενη επί Ελληνισμού) και τον σταθερό προσανατολισμό στο Άνυσμα της Ιστορίας.

Η σημασία του οικείου περιφερειακού μας πεδίου καθ' εαυτού λόγω γεωγραφίας αλλά και για τις πολλαπλές ροές που το διέρχονται, το καθιστά κατ' εξοχήν συνεργάσιμο προς την παγκόσμια Ηγεμονική δύναμη η οποία λειτουργεί ως σταθερό κέντρο παγκοσμιοποίησης και ως έσχατη εξασφάλιση της ελευθερίας των ροών και των συνεπακόλουθων ανακράσεων. Ο απόλυτος στρατηγικός συντονισμός της Ελλάδας προς το

Ηγεμονικό Κέντρο (ΗΠΑ) είναι πρωταρχική προτεραιότητα του Νέου Στρατηγικού Δόγματος της Ελεύθερης Ελλάδας. Συμβαίνει επιπλέον η γεωστρατηγική αυτή αναγκαιότητα να αλληλοσυμπληρώνεται από πολιτιστική συνάφεια του Κλασσικού προς τον (μη Ευρωπαϊστικό) Αμερικανικό τρόπο σκέψης και αξιολογίας. Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει προς έναν Κόσμο δομημένο με τις Κλασσικές Αρχές. Το Εκκρεμές της Ιστορίας επιστρέφει στο ενδοκοσμικό μοντέλο. Τελεσιουργό αρχέτυπο αυτού του μοντέλου είναι ο κλασσικός Ελληνισμός. Μια νέα νοηματοδότηση του νοηματοδοτούντος κλασσικού αναδύεται στην νέα οικουμένη.

4) Η Ελληνική σύνταξη της Κοινωνίας σε κράτος βασίζεται στον ελάχιστο περιορισμό της ανθρώπινης δραστηριότητας και της ατομικής ελευθερίας. Ο Έλληνας χρειάζεται ένα ελάχιστο, ελαφρύ, σταθερό κανονιστικό πλαίσιο για να εξαπολύσει τη δημιουργική του ικανότητα πολλαπλών στοχαστικών προσαρμογών δια του Λόγου του Όντος. Ο Ελληνισμός δεν σηκώνει βαριές οργανωτικές δομές – πνίγεται, ατονεί και ατροφεί μέσα σε αυτές. Το Νέο Κράτος της Ελεύθερης Ελλάδας θα ικανοποιεί τις ανάγκες του Ελληνισμού για τη διατρέφωση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων του Έλληνα. Αυτό αφορά κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής, επομένως εξίσου τον πολιτειακό, πολιτικό, οικονομικό, εκπαιδευτικό τομέα, κάθε δόμηση και θεσμοθέτηση. Ο Έλληνας χρειάζεται και απαιτεί χαλαρές δεσμεύσεις και μέγιστο βαθμό ελευθερίας κινήσεως του συστήματος.

Αμέσως μόλις ελευθερωθεί η χώρα από το καθεστώς Κατοχής πρέπει να αναληφθούν συντεταγμένες δράσεις σύμφωνα με τις αρχές των τεσσάρων αυτών πυλώνων συντηρημένες σε μια ενιαία συνολική και επαναστατική στρατηγική αναγέννησης. Μη φοβίζει η Επανάσταση. Είναι η δράση που χρειάζεται για την Ανάσταση της εκπνέουσας χώρας και κοινωνίας μας. Η Επανάσταση είναι ασφαλέστερη

από την συνέχιση της σήψης σε ένα σύστημα σε τερματική κρίση. Εάν αφεθούν τα πράγματα να κινηθούν υπό το Καθεστώς κατοχής οι εξελίξεις θα είναι τρομακτικές, επειδή θα είναι ασχεδίαστες. Το Καθεστώς οδεύει δρόμο ενάντια στο ρεύμα των επερχομένων γεγονότων. Μόνο η βαθιά γνώση της ιστορικής πραγματικότητας σε όλες της διαστάσεις της, η κλασική σοφία, μπορεί να αποσοβήσει την σύγκρουση με το Άνυσμα της Ιστορίας.

Έχω εξειδικεύσει τις συγκεκριμένες αναγκαίες και επαρκείς δράσεις σωτηρίας της χώρας και τονίζει ότι μόνον η τέλεια συναρμογή όλων των προαπαιτούμενων δράσεων μπορεί να σώσει την χώρα ως ανεξάρτητη οντότητα με προοπτικές πραγματικής εθνικής επιρροής και οικονομικής ανάπτυξης υπέρ της κοινωνίας των δημιουργών.

Επαναλαμβάνω το κοινό πλέον «μυστικό» ότι στον οικονομικό τομέα η σωτηρία αρχίζει (αλλά βεβαίως δεν περατούται) με δύο τομές ασυνέχειας. Η Ελλάδα εξέρχεται άμεσα από την τερατώδεια και τον ζουρλομανδύα της άλλωστε καταδικασμένης Ευρωζώνης. Υιοθετεί την Νέα Δραχμή ή τον Καποδιστριακό Φοίνικα. Χρεωκοπεί δια μιας το 80% του εξωτερικού δημόσιου χρέους. Και υποτιμά δια μιας το νόμισμα κατά 80%. Αρχίζει συνεννοήσεις με τους πιστωτές. Αναστέλλει προσωρινά πληρωμές εις εξυπηρέτηση του υπολοίπου. Συνοδευτικά ασφαλιστικά μέτρα επιβάλλονται προσωρινά μέχρι την σταθεροποίηση του συστήματος. Η προοπτική είναι να αρθούν τα περισσότερα εντός ημερών.

Υπάρχει μέθοδος φρόνησης για όλα.

* * *

IV

ΤΙ ΔΕΙ ΓΕΝΕΣΘΑΙ:

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΘΟΥΡΙΟΣ

Στο Κείμενο Σκέψης της προηγούμενης εβδομάδας απέδειξα ότι η παρούσα Κυβέρνηση Quisling στη χώρα μας είναι χειρότερη από την Κυβέρνηση Τσολάκογλου.

Για να υποστηρίξει κανείς ότι η προπαγάνδα των κεντρικών (αντ)εθνικών ΜΜΕ σε τύπο και τηλεόραση είναι απείρως χειρότερη από εκείνη του Göbels, και επαχθέστερη από αυτή της Δικτατορίας της Επταετίας, δεν χρειάζεται ειδική προσπάθεια. Όσοι έχουμε ζήσει την Επταετία μπορούμε άμεσα και εμπειρικά να κάνουμε τη σύγκριση: τα Δελτία Ειδήσεων της μόνον Κρατικής Τηλεόρασης τότε ήσαν ποιοτικά καλύτερα και ηθικά τιμιότερα και πολιτιστικά αξιοπρεπέστερα από τα αντίστοιχα τωρινά που εξεμέσσουν ανταγωνιζόμενοι (!) υποτίθεται Δημόσιοι και Ιδιωτικοί Φορείς σε ένα κρεσέντο σκυλίσιας ιταμότητας. (Τέτοια συμφωνία ανταγωνιζομένων είναι θαύμα ιδείν!) Όπως και η λογοκρισία τότε ήταν καλύτερη, τιμιότερη και αξιοπρεπέστερη από την τωρινή. Φυσικά υπάρχει εξήγηση για την κραυγαλέα αυτή διαφορά. Το Έκτακτο Στρατιωτικό Καθεστώς τότε είχε άρει φανερά ορισμένες συνταγματικές ελευθερίες. Η πληγή ήταν λοιπόν μόνον στη Δημοκρατία.

Το Μόνιμο Καθεστώς τώρα έχει άρει την εθνική ανεξαρτησία της Ελλάδας, έχει εκχωρήσει στη Γερμανία τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, έχει υποθηκεύσει σε ξένες Δυνάμεις (ΟΧΙ σε ιδιώτες δανειστές) τη χώρα και ξεπουλά τον πλούτο της στη Γερμανική διαπλοκή της Ελληνικής

ολιγαρχικής Μαφίας. Πρόκειται για κατάφωρη, πρόστυχη και δόλια πολλαπλή προδοσία. Επί πλέον χωρίς εθνική ανεξαρτησία δεν υπάρχει αληθινή δημοκρατία. Την γενική αυτή αρχή επαληθεύει η παρούσα κατάσταση. Η Δημοκρατία βιάζεται ασύστολα σε όλα τα επίπεδα. Αυτές τις ημέρες παρατηρούμε την απερίγραπτη επίθεση της Κυβέρνησης Quisling προς την Δικαστική Εξουσία για αποφάσεις της τελευταίας που δεν αντιστοιχούσαν στις εκπεφρασμένες επιθυμίες των Υποτελών στους Γερμανούς. Και τέλος το καθεστώς Κατοχής βυθίζει την κοινωνία στην οικονομική καταστροφή υπέρ ξένων συγκεκριμένων συμφερόντων. Οι θανατηφόρες πληγές τώρα γίνονται ταυτόχρονα στην εθνική ανεξαρτησία και κυριαρχία, στην Δημοκρατία, στην Δικαστική εξουσία και στον Λαό και τους δημιουργούς. Η Επταετία αποδεικνύεται χρυσή από τις παρούσες Κυβερνήσεις Γραικύλων - για να μεταποιήσω αντιστρέφοντας την Πλατωνική ρήση.

Λόγω του οργίου της προμελετημένης και προσυμφωνηθείσας προδοσίας, τα εξωνημένα ΜΜΕ είναι αναγκασμένα να καταφύγουν στο επίπεδο των καταγωγίων για να (ΜΗΝ) περάσουν το μήνυμα της υποταγής. (Μην – γιατί μεταξύ τους μιλάνε, ποιος τους ακούει;! Απλώς αποτίουν υποχρεώσεις!). Είναι διασκεδαστική η γελοιότητα των μεθοδεύσεών τους. Π.χ. εν γένει δεν αφήνουν να μιλάνε τα πρόσωπα, αλλά δούλοι δημοσιογράφοι διαβάζουν τις δηλώσεις και ανακοινώσεις, ιδίως όταν πρόκειται για επικριτικές. Παρεμβάλλουν αυτές τις κριτικές δηλώσεις για να τις εξουδετερώσουν στη ροή του λόγου που έχει δεδομένη ερμηνεία και στόχο: του προδοτικού Καθεστώτος και της Κυβέρνησης Quisling. Όλα τα δημοσιογραφικά σκυλιά γαυγίζουν τις Καθεστωτικές θέσεις απ' αρχής μέχρι τέλους. Ελεγχόμενες νότες διαφωνίας επιτρέπονται μόνο για να μη βυθιστεί η (αν)ελευθερία του λόγου στη χώρα ακόμη περισσότερο στους διεθνείς δείκτες ελευθεροτυπίας.

Μας προκαλούν καγχασμό οι μάταιες αυτές μεθοδεύσεις.

Ο Ελληνικός Λαός γνωρίζει ενστικτωδώς και στο πετσί του τώρα πια τη φρικτή αλήθεια. Ότι το Καθεστώς της Χώρας είναι προδοτικό και ότι τον χαίδευε μέχρι τώρα για να παρασιτεύει υλικά και ιδεολογικά το ίδιο ασύστολα πάνω στον μόχθο του και την ελληνικότητά του. Και γνωρίζοντας τη φρικτή αλήθεια έχει πάρει την απόφασή του. Απόφαση ελευθερίας τρομερή σαν την κόψη του σπαθιού, σαν τη βία που μετράει τη γη μας.

*Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετράει τη γη.*

Για την ελευθερία και την ανεξαρτησία δεν χωρεί ειρηνοποιία, ούτε, πολύ περισσότερο, πρέπει πιθηκικός καθωσπρεπισμός και τρόποι σαλονιών και καμαρίλας. Ούτε Ευρωπαϊστικοί Διαφωτισμοί του σκότους και της συμφοράς.

Για την ελευθερία και ανεξαρτησία και αρετή και αριστεία ισχύει η ισχυρή υμνολογία του Σολωμού και του Πίνδαρου. Με την κύρωση του υπέρτατου Νόμου, κύριου Θεών και ανθρώπων:

*Νόμος ο πάντων βασιλεύς
θνητῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτα χειρί. τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος.*

Πίνδαρος, Fr. 169a Maehler

[Ο Νόμος, πάντων βασιλεύς
των θνητῶν και των αθανάτων,

άγει με σιδηρά χείρα δικαιώνοντας
την ύψιστη βία. Το επιμαρτύρομαι
από τα έργα του Ηρακλέους.]

Ενωτιζόμενοι την αλήθεια του Όντος και επόμενοι στον Ελληνικό Παντοκράτορα Λόγο και Νόμο, αναλαμβάνουμε οι Δημιουργοί Ηράκλειο έργο: την κάθαρση της χώρας από την Κόπρο του Αυγείου, την απελευθέρωση της χώρας από το Καθεστώς της υποτέλειας.

«Ηράκλειο» έργο κατά την πρόθεση μας αναμένει. Γιατί στην εκτέλεση είναι ευχερές. Το Καθεστώς της χώρας έχει απομονωθεί. Ο Λαός το κρίνει καταστρεπτικό ξένο σώμα και δεν συνεργάζεται μαζί του. Οι Δυνάμεις το αντιμετωπίζουν ως ένοχο καθεστώς σε δυσαρμονία προς την κοινωνία και υπεύθυνο για την κακοδαιμονία της. Η κοινωνία των δημιουργών το έχει αποπτύσει. Οι ξένοι το βδελύσσονται. Σε όλους είναι άχρηστο – είτε στα δυο συναντώμενο, είτε στα τέσσερα προκύπτον, είτε στα οσάποτε κορδακίζεται ασχημονούν.

Οι Δοσίλογοι έγιναν υπόλογοι.

Και το Καθεστώς τους κατοχής έχει πεθάνει προ καιρού. Κινείται ως Απέθαντος Βρυκόλακας. Χρειάζεται διασωλήνωση για την παροχή αίματος. Του κλείνουμε τη στρόφιγγα.

* * *

V

Πρόσεξε Γερμανία, δεν μας κοροϊδεύεις.

Στρόφιγγα διασωλώνωσης για το απέθαντο καθεστώς κατοχής της χώρας ανοίγουν, φευ, δική τους οι Γερμανοί μέσω των Ευρωπαϊστών αχυρανθρώπων τους. Αυτό τους το χρωστάμε. Όχι ότι οι γνήσιοι Έλληνες έχουμε τίποτα μαζί τους πλην εννοείται του μεγίστου, της πολιτιστικής απολύτου ασυμβατότητάς μας. Αλλά αυτό δεν γεννά πάθος, μάλλον σύμπνοια εξ αντιφάσεως σαν την προκαθορισμένη αρμονία του Leibnitz, για να βαρβαρίσω και εγώ! Πάθος αποκρουστικό απώθησης παράγει μόνον το ανακάτεμά μας επί του αυτού.

Το ξανάπα: Γερμανοί, μακριά και αγαπημένοι.

Εμείς, η Κοινωνία των Δημιουργών, θέλουμε να σας διευκολύνουμε στο Ευρωπαϊκό πάθος σας: αμέσως μόλις απελευθερωθούμε, πολύ σύντομα, θα συνομολογήσουμε μαζί σας συναινετικό διαζύγιο. Θα συνεννοηθούμε για την αποχώρησή μας από την Ευρωζώνη.

Μετά ο Θεός σας μαζί σας.

Εμείς οι κλασσικοί γνωρίζουμε ότι από τη μοίρα σας αίρετε το βάρος της Ευρωπαϊκής αμαρτίας. Και ότι όλοι οι Ευρωπαίοι σας κατηγορούν ενώ πάσχετε το μαρτύριο και των δικών τους πρωτίστως ανομιών. Και ότι θα πάθετε την τρίτη και τελειωτική πτώση σας υπέρ της Ευρώπης, ως μη οφείλατε. Γιατί το προφανές συμφέρον σας είναι σεις η ρίζα και ο κορμός της Ευρώπης να κλαδέψετε τα άρρωστα

κλαδιά του Ηπειρωτικού Συστήματος με τους κακούς καρπούς τους. Για να μη σας ξεριζώσει ο Θεός μας της ιστορίας κατά την ευαγγελική παραβολή.

Αλλά δεν μας πέφτει λόγος επ' αυτού, πλην της συμβουλίας εξ αντιφράσεως. Μας πέφτει όμως κύριος και πλείστος λόγος για τη βοήθεια που προσφέρετε στον Απέθαντο Νεκρό, στο Καθεστώς μας. Δεν μας παραπλανάτε ότι το κάνετε υπέρ της Ελληνικής Κοινωνίας. Δεν μας κοροϊδεύετε ότι έχετε βαλθεί να γκρεμίσετε τη Μαφία της εντόπιας ολιγαρχίας. Δεν μας εξαπατάτε ότι δεν έχετε στρατηγικές βλέψεις με την ασελή περιπλοκή σας στο Νεκρό Καθεστώς.

Όχι.

Η Νεκροφιλία σας είναι βέβαια αναγκαστική. Από την μειονεκτική θέση στην οποία ευρίσκεστε σε τέτοια μόνο Καθεστώτα μπορείτε να βασίζεστε για απόκτηση επιρροής στον μεγαλοδύναμο γεωπολιτικό μας χώρο που είναι ανοίκειος και απαγορευμένος σε σας. Έχω εξηγήσει τους βαρυσήμαντους και βαθείς λόγους αυτής της αναπόφευκτης αλλοτριότητας και αλληλοαπόκρουσης.

Αλλά παρόλα αυτά, η Νεκροφιλία σε αυτή την περίπτωση είναι εξαιρετικά ειδεχθής. Και φυσικά θα σας κάνει πολύ περισσότερη ζημιά από όσα ασύνετα προσδοκάτε οφέλη. Τα οικονομικά οφέλη σχετίζονται με την ειδική γραμμή διαπλοκής ορισμένων (τονίζω: πολύ ορισμένων, και διεθνώς υπόπτων) Γερμανικών εταιρειών με την εντόπια ολιγαρχική μαφία και εξαρτηματικούς της. Η ανόσια αυτή διαπλοκή δεν μειώνεται, αντιθέτως αυξάνεται εν καιρώ κρίσεως – παράδοξη (!) μοναδικότητα του διεθνούς στερεώματος – και (αντι)ποιοτικά παραμένει η ίδια. Συνεχίζετε να τηρείτε την ίδια λογική περί της «Ελληνικής Ιδιαιτερότητας» την οποία χρειάζεται να ικανοποιήσετε για να κάνετε την δουλειά σας – όπου αντί της οντολογικής ουσίας του Ελληνισμού αντιφατικής προς τη δική σας

Υποκειμενική ανουσιότητα, ο λόγος είναι περί της διαφθοράς του ΝεοΕλληνικού κατεστημένου και των ειδικών σχέσεών σας με αυτό. Υποθάψατε, βοηθήσατε, υποθάλπετε και βοηθείτε τη Διαφθορά του Καθεστώτος που τυραννέει τη χώρα μας.

Και τώρα, στη μεγάλη ανάγκη του, προσθέτετε και τη στρατηγική χρησιμοποίησή του για τους άνομους σκοπούς σας στον γεωπολιτικό χώρο μας.

Ένα σας λέμε: ξέρουμε τι κάνετε.

Και ξέρουμε τι θα κάνουμε. Ό,τι και στην Κατοχή. Γιατί τώρα έχουμε Κατοχή χειρότερη από εκείνη. Χειρότερη γιατί τώρα μας δένει ενώ οι πάντες απελευθερώνονται, γιατί μας ποδίζει στο παρελθοντικό status quo ante (!) όταν οι γύρω μας τρέχουν κατά το Άνυσμα της Ιστορίας, αδέσμευτοι από το παρελθόν και καταγελώντας τον Ευρωπαϊσμό.

Έξω από δω.

Δεν μπορούμε να περιμένουμε περισσότερο την εκδήλωση του ενδιαφέροντός σας για την Κοινωνία σε αντίθεση προς το Καθεστώς. Ούτε την διελεύκανση των αμφισημιών σας. Μια απλή πράξη και μόνο θα ξεκαθάριζε τα πράγματα: το κλείσιμο της στρόφιγγας στην Διασωλήνωση του απεχθούς Απέθαντου. Δεν είναι για καλό μας που τον διατηρείτε άκαυτο στην κάσα του.

Έξω από δω.

Εδώ είναι το μεγαλοδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο.

Δεν θα μας στερήσετε την δικαιωματική πρωτοκαθεδρική συμμετοχή στον επερχόμενο ιστορικό θρίαμβό του. Τεράστιο κακό μας έχει ήδη κάνει το άθλιο Καθεστώς της υποτέλειας σε σας με το να μας έχει εξασθενίσει για τον οικείο και φυσικό ρόλο μας. Κάθε επιπλέον καθυστέρηση στην συμμετοχή μας εκεί που πράγματι ανήκουμε και εκεί πού πράγματι λειτουργούμε για το κοινό όφελος

είναι εις βαρύτατη βλάβη μας. Θα την μετατρέψουμε σε χρέος δικό σας, θα την χρεώσουμε σε σας.

* * *

VI

9^ο Σεμινάριο

Την Πέμπτη 24 Ιανουαρίου στις 8.30 το βράδυ θα πραγματοποιήσουμε το 9^ο Σεμινάριο του φετινού ΚΣΤ' Κύκλου της περιόδου 2012-3. Στο τρέχον δεύτερο μέρος του Κύκλου μελετάμε εν αντιπαράθεσι την Ελληνική οντολογία του φαινομένου και την ευρωπαϊκή φαινομενολογία του όντος. Για τρίτη φορά στην συνάντησή μας αυτή μένουμε στην κλασική μεταφυσική. Θα αναλύσουμε το θέμα στο οποίο συμπλέκονται όλες οι απορίες για την σχέση όντος και φαινομένου, ουσίας και γίγνεσθαι, αθάνατου και θνητού. Τίτλος της θεματικής μας θα είναι:

Οντολογία του Φαινομένου, 3:

Χρόνος και Αιωνιότητα.

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.